

JENNEFER MELLINK

OPGEPAST!

kluitman

Nur 284/W042001

Bisac YAF062000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXX Tekst: Jennefer Mellink

Omslagontwerp: Sanneke Vlam, sproud.nl

© Omslagbeeld: Magdalena Russocka / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

I see the grass beneath me

I smell the winter sky

And think to myself

Don't pass me by

You dance in strange conditions with strangers of the night

I see you're crazy and so am I

Over – Kings Of Leon

PROLOOG

Ik ren zo hard ik kan. Waar ik de kracht vandaan haal weet ik niet. Adrenaline. Mijn benen voelen zwaar, maar ik móét door. Mijn lichaam staat stijf van de spanning. Ik kijk achterom. Duisternis. Een gemene tak schraapt pijnlijk langs mijn gezicht. Ik vloek. Mijn hele lijf doet pijn, maar opgeven is geen optie. Bladeren knisperen onder mijn schoenzolen. Waarom heb ik vandaag geen sneakers aangedaan? Ik struikel ergens over en maak een flinke smak. 'Au,' kerm ik. Vliegensvlug sta ik weer op. Mijn rechterknie brandt van de pijn. Weer kijk ik achterom. Het heeft geen zin. Te donker.

Ik denk terug aan een paar minuten geleden. Of is er inmiddels al een half uur verstreken? Al mijn besef van tijd is verdwenen. Wie is die engerd die mij van achteren vastgreep? Wat moet diegene van mij? Ik had nooit alleen via het bospad naar huis moeten lopen! Wat een nachtmerrie.

Snikkend ren ik verder. Met de mouw van mijn jas wrijf ik mijn gezicht droog. Ik blijf zo hard als ik kan doorrennen. Ik ben bang dat ik te veel geluid maak. Dan zal die creep me horen en vinden. Mijn

harts slag lijkt door het bos te galmen. Ik voel met mijn hand in mijn jaszak. Mijn telefoon is weg. Misschien is hij onderweg gevallen. Ook dat nog.

Bij een dikke boom stop ik om op adem te komen. Ik verschuil me erachter. Mijn handen trillen. Waar zou hij eigenlijk vandaan komen? Is hij me gevolgd? Nieuwe tranen prikken in mijn ogen. Het beneemt me al het zicht in deze donkere hel. Waar is het bospad? Welke kant moet ik op? Van mijn richtinggevoel is niks over. Ik spits mijn oren en denk dat ik in de verte geritsel hoor. 'Nee, alsjeblieft,' jammer ik.

Het geluid komt dichterbij. Mijn gewicht drukt zwaar op mijn trillende benen. Er is geen tijd te verliezen. Er moet een uitweg zijn. Of een huis. Iemand die een hond uitlaat. Ik vestig mijn hoop op die gedachte en ren verder. Ik baan me een weg langs iets wat in mijn lichaam prikt. Pal door mijn broek en jas heen. Scheurende stof. De grond ligt bezaaid met obstakels. Het lijkt wel een parcours. Als ik verlies weet ik niet hoe hoog de prijs is die ik betaal... Maar ik vrees het ergste.

Ik kom uit op een breed pad. Dat gaat sneller, maar ik ben ook beter zichtbaar. Hier kan ik me niet zo snel verstoppen achter een boom. In de verte zie ik hoe de pikdonkere omgeving opeens zacht wordt verlicht. Een auto! Er verschijnen koplampen vanachter een bocht. Ik klem mijn kiezen op elkaar en hol erop af. De pijn probeer ik te negeren. Het zal iets van tweehonderd meter zijn, maar het voelt als kilometers. Ik kan niet meer. Ik ben uitgeput. De auto stopt even en geeft dan weer voorzichtig gas.

'Help!' roep ik. Het klinkt als een oerkreet. Ik hoop maar dat ik snel genoeg ben.

Zaterdag 16 november

HOOFDSTUK 1

Het gewicht van de tassen snijdt in mijn hand. Ik heb er in een paar uur honderd euro doorheen gejaast. Dat is al het geld dat ik van mijn opa's en oma's voor mijn verjaardag heb gekregen vorige maand. Daar denk ik maar niet te veel aan. Mijn aankopen zorgen voor een continue glimlach op mijn gezicht. Ik heb veel in de uitverkoop gekocht. Voor in verhouding weinig geld heb ik bijna een compleet nieuwe wintergarderobe. Ik kan niet wachten tot ik mijn nieuwe pantersneakers aan kan trekken. In mijn jaszak voel ik nog wat kleingeld.

‘Zullen we wat te drinken halen bij Starbucks?’ opper ik.

Denise komt naast me lopen en steekt haar arm door de mijne. ‘Goed idee. Ik sterf bijna van de dorst.’

‘Zullen we eerst nog heel even de H&M in? Ik heb een nieuwe spijkerbroek nodig,’ zegt Lara. Ze wacht ons antwoord niet af en trekt een sprintje naar binnen. Wij sjokken achter haar aan. Het is druk in de stad. Alsof alles weggegeven wordt.

Denise grist een truitje van een kledingrek en houdt het voor me.

Ze trekt een moeilijk gezicht.

‘Als we alle drie dit topje kopen, stelen we vanavond de show.’ Ze gaat met het topje voor haar middel voor een spiegel staan en bekijkt zichzelf kritisch.

‘Staan we dan niet een beetje voor schut?’ mompelt Lara. Ze zoekt een broek in haar maat in de enorme stapel.

‘Hoezo? We kunnen ook allemaal een andere kleur kiezen. Keuze zat.’ Denise gooit een truitje in mijn richting. Ik vang het uit de lucht.

‘Rood staat mooi bij jouw lange vlechtjes, Benthe,’ zegt Denise tegen mij.

‘Nee joh,’ zeg ik. ‘Rood staat veel mooier bij bruin haar. Geef dat maar aan Lara. Ik wil het gouden wel. Als jij dan het zilveren neemt.’ Het gouden topje zal supermooi staan bij mijn nieuwe sneakers! Het is het laatste wat ik koop vandaag. Normaal gesproken geef ik nooit zo veel in één keer uit. Zak- of kleedgeld krijg ik niet. Gelukkig verdien ik vanmiddag weer wat.

‘Zilver bij roze? Dan lijk ik net een kerstbal.’ We moeten alle drie lachen. Denise gaat elke zes weken naar de kapper en ze laat zich iedere keer een hippe kleur aanpraten. Sinds een week of twee is ze een blonde met knalroze plukken. En haar halflange manen zijn ingewisseld voor stekeltjes. We noemen Denise niet voor niets altijd ‘showbinkie’; niks is haar te gek. Lara begint een kerstliedje te neuriën. Denise zegt lachend dat ze haar mond moet houden.

‘Dan moet je voor een meer effen kleur gaan. Dan blijft de nadruk op je kapsel liggen,’ zeg ik, terwijl ik een zandkleurig exemplaar haar kant opgooi.

‘Je had styliste moeten worden, babe,’ antwoordt Denise tevreden.

‘Waar heb je je oorbellen eigenlijk gekocht? Die zijn echt gaaf.’

Ik tast met mijn vingers over mijn oorbellen om te voelen welke ik vandaag draag. Het zijn de kleurrijke veertjes. Ik draag altijd heel veel sieraden. Veel armbanden, meerdere ringen om elke vinger, grote oorbellen en opzichtige kettingen. Zelfs de meest saaie outfit wordt dan leuk. Ik houd ervan om leuke combinaties te maken.

‘Die heb ik op internet besteld. Nu weet ik meteen wat ik je voor je verjaardag kan geven,’ grinnik ik.

We lopen met z’n drieën naar de paskamers. De topjes staan leuk en de broek die Lara heeft uitgekozen zit haar als gegoten. Ze begint uitdagend te dansen voor de enorme spiegelwand. De vrouw naast mij kijkt geïrriteerd in onze richting. Ze zal onze aanwezigheid wel niet op prijs stellen. We zijn ook wel erg luidruchtig. Lara’s schelle lach hoor je waarschijnlijk aan de andere kant van het winkelcentrum nog. We rekenen af en lopen meteen aan de overkant de Starbucks in, waar we onze drankjes bestellen.

‘Ik heb vandaag meer geld uitgegeven dan er deze maand binnenkomt,’ verzucht Lara als we zitten.

‘En dan te bedenken dat de maand nog maar net is begonnen.’ Ik knipoog naar mijn vriendinnen en denk onbewust weer aan mijn eigen situatie. Ik probeer te sparen voor een scooter. Als ik zo doorga krijg ik het gewenste bedrag nooit bij elkaar.

Onzin. Ik neem mezelf voor dat ik mijn verjaardagsgeld best aan leuke dingen mag besteden. Het is gek om nieuwe kleding te kopen. Normaal gesproken koop ik het in tweedehandswinkels. Daar vind ik altijd superleuke dingen voor weinig geld, maar Lara en Denise vinden tweedehandskleding vies, dus die gaan niet graag mee. En deze

sale-prijzen komen aardig overeen met de prijzen in de kringloopwinkel.

‘Proost, babes, op vanavond. Het wordt weer geweldig,’ zegt Denise.

We klinken met onze glazen. Ik neem meteen een paar slokken van mijn frappuccino.

‘Heb jij je huiswerk voor maandag al af, Benthe?’ vraagt Lara. Ik moet lachen om haar melksnor. Ze likt hem weg.

‘Nee, dat moet ik morgenavond na paardrijles doen. Of ervoor,’ zucht ik. ‘Heb jij het al wel af?’

‘Ik was eraan begonnen, maar had geen zin meer. Het is zooo saaaai,’ gniffelt ze. Lara en ik zitten bij elkaar in de klas. Denise zit op een andere school. We kennen haar via een gemeenschappelijke vriendin. Sinds de eerste ontmoeting klikt het enorm en doen we veel met z’n drietjes.

‘Ben ik even blij dat ik lekker vier dagen per week stage kan lopen. Ik haat huiswerk,’ zegt Denise.

‘Wie niet?’ concludeer ik hardop.

We nemen alvast de planning door voor vanavond; onder andere bij welke kroeg we willen beginnen. Denise moet om één uur thuis zijn.

Mijn ouders zijn daar gelukkig heel makkelijk in. Ze geven nooit aan hoe laat ik thuis moet zijn. Als ik maar voorzichtig ben. Al kan mijn moeder niet echt slapen tot ik er weer ben. Ze wordt dan wakker van elk geluidje en komt altijd even vragen hoe het was als ze me binnen hoort komen. Daarna slaapt ze als een roos. Het stelt haar gerust dat mijn broer ook vaak in de stad te vinden is en een oogje in het zeil houdt. Tenminste, dat zegt hij tegen mijn moeder. Ik ben hem nog nooit tegengekomen.

Ik kijk op mijn horloge. 'Ik moet zo gaan. Om vier uur moet ik werken. Over tien minuten vertrekt er een bus, dan ben ik er mooi op tijd. Dan zien jullie mij vanavond weer hier in de stad.'

'Hoe laat spreken we precies af?' vraagt Denise.

'Ik ben rond half negen klaar. Daarna kan Ad mij vast wel in de stad afzetten,' zeg ik hardop denkend.

'Denise en ik zijn er dan denk ik al,' zegt Lara, terwijl ze Denise vragend aankijkt.

Denise knikt bevestigend. 'We appen wel waar we elkaar treffen. Heb je eigenlijk al aangifte gedaan van je gestolen fiets?'

'Ja, maar die is vast al overgespoten en doorverkocht of zo,' antwoord ik. Vorige maand tijdens het stappen is mijn fiets gestolen. Echt zonde, want het was een fijne omafiets. Ik had hem volgehangen met plastic bloemen en hij was paars/roze gespoten. Mijn vader stelde voor dat we binnenkort maar een fiets op Marktplaats moeten kopen. Het is er nog niet van gekomen. Of misschien hebben mijn ouders er momenteel geen geld voor. Sindsdien doe ik alles met de bus of lopend.

'Je broer heeft ook een fiets, toch? Waarom ga je daar niet op?'

'Die heeft zo'n irritante mannenstang. En de ketting is zo verrot dat ik het ding niet vertrouw.'

'Nou ja, het is ook wel prima zo, hè? Ad vindt het nooit erg om je te brengen en op de terugweg kun je altijd bij mij of Denise achterop,' zegt Lara.

'Of bij een lekker ding! Regel dat eens,' lacht Denise.

'Dat wordt onze missie voor vanavond,' zeg ik giechelend.

'O, wacht! Ik ga Boris appen en vragen of hij en zijn vrienden ook

komen,' roept Lara enthousiast. 'Een goede vriend van hem, Simon, ziet jou namelijk wel zitten, Benthe,' vervolgt ze.

'Die Boris van jouw dansles? Hoe kent die Simon mij dan?'

'Ja, die inderdaad. Ze zagen ons een tijdje geleden in de stad lopen en Simon vindt jou knap. Ze riepen ons maar wij hoorden ze blijkbaar niet. Ik was het alweer helemaal vergeten. Vanavond stel ik jullie aan elkaar voor,' grinnikt ze.

Ik sta op, trek mijn jas aan, grisp mijn aankopen van de stoel naast Denise en geef mijn vriendinnen een zoen op hun wang. 'Oké, regel maar wat. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd. Laar, showbinkie, tot vanavond!'

'Ik ben geen showbinkie!' snauwt Denise nog.

HOOFDSTUK 2

Zes personen friet, drie kroketten, een berenklaauw en twee frikandellen speciaal, graag.'

Ik voer de bestelling direct in en reken af met de man. Sinds een maand of vier werk ik elke zaterdag bij Ad Patat. Ik vind het best gezellig en het geld kan ik goed gebruiken. Ook pas ik soms op bij kinderen uit de buurt. Al met al verdien ik een aardig zakcentje, waarvan ik het grootste gedeelte meteen op mijn spaarrekening zet.

Mijn baas Ad scheert langs me heen. 'Die vrouw wacht al vijftien minuten. Wat had ze besteld?' Hij wijst naar een dame met zwart haar. Ze trekt een chagrijnig gezicht. Ad heeft knalrode wangen. Zweet parelt op zijn kalende hoofd. Als het druk is, doet hij altijd erg chaotisch.

'Vier personen friet en vier loempia's.' Ik controleer hoever de loempia's zijn. Ze zijn klaar.

'Aha, vandaar,' glimlacht Ad.

Loempia's duren nu eenmaal wat langer. De vrouw komt mopperend onze kant op. Ze heeft kennelijk haast.

'Kijk eens, mevrouwetje. En voortaan even uw bestelling doorbellen,

hè, dan hoeft u niet zo lang te wachten.’ Ad geeft de vrouw een knip-oog als hij haar bestelling overhandigt. Ze waardeert Ads opmerking niet.

‘Ben jij dat, meissie?’ vraagt een wachtende klant. Hij praat met consumptie. Ik volg zijn blik en kijk naar de verlichte reclamebak van Ad Patat aan de muur binnen. Ik zie mijn eigen vrolijke gezicht en in mijn hand een zak friet met daarop het logo van de zaak.

‘Dat klopt.’

De man lacht vriendelijk. ‘Ik zag het meteen. Zo gek is dat natuurlijk niet. Je hebt leuke vlechtjes. Is dat mooie bruinrode haar van jezelf?’

Ik knik en bedank hem voor het compliment.

De volgende klant somt zijn bestelling al op. Op de automatische piloot voer ik het in en vervolgens vul ik de friteuse.

Toen ik hier net werkte was Ad bezig met een kleine verbouwing van de zaak en een nieuw interieur. Hij zocht een vrouwelijk model met een leuke glimlach dat het gezicht van de zaak wilde zijn. Toen hij vroeg of ik dat model wilde zijn, hoefde ik er niet lang over na te denken. Het blijft wel gek als ik mezelf in het plaatselijke krantje zie staan. Buiten hangt eenzelfde lichtbak tegen de gevel van de zaak.

‘Mag ik een aardbeienmilkshake, alsjeblieft.’

Nee, hè. Die stem herken ik uit duizenden. Hij wil altijd een aardbeienmilkshake. Zijn bestellingen zijn al net zo saai als zijn karakter. Ik snap niet wat ik in hem zag. En dat ik het zo lang met hem heb uitgehouden. In het begin van onze relatie hadden we het best leuk. Na een tijdje kwam ik erachter dat hij zijn hele leven om mij heen plande. Het liefst was hij altijd samen. Hij vergat dat ik ook huiswerk had,

en een bijbaantje en vriendinnen. Als het aan hem lag was hij overal bij aanwezig. Bloedirritant. Ik ben blij dat ik het heb uitgemaakt. We pasten niet bij elkaar.

‘Olaf, daar ben je weer.’ Ik probeer verveeld te klinken.

‘Ik wilde je zien, Benthe. Ik móést je zien.’

‘Doe niet zo belachelijk,’ sneer ik.

Olaf negeert mijn opmerking en praat gewoon door. Ondertussen produceert de machine zijn drankje.

Ik sta met mijn rug naar hem toe. De milkshake zet ik vervolgens met een smak op de toonbank. Het is al drie maanden uit tussen mij en Olaf. Hij is sindsdien elke zaterdag hier langsgekomen. Loslaten is niet zijn sterkste eigenschap.

‘Benthe, je bent net zo zoet als deze milk-’

Ik kan het niet aanhoren en onderbreek hem bruusk. ‘Hoi, wat mag het worden?’ vraag ik aan een leeftijdsgenoot die naast Olaf staat en de vitrine aandachtig scant.

Gelukkig druipt Olaf af. Hij gaat naast een vader en een zontje zitten die op hun bestelling wachten. Vanuit mijn ooghoek zie ik dat Olaf mij nauwlettend in de gaten houdt. Het werkt op mijn zenuwen. Ik probeer er niet op te letten, maar dat is knap lastig.

‘Wat ben je toch een harde werker, Benthe,’ zegt Ad dan. Hij geeft me een schouderklopje. Olafs ogen prikken in mijn rug.

‘Dat kon je van Nina niet zeggen,’ grapt mijn collega Daan. Ik kijk op en zie Nina binnenlopen.

‘Ssst, niet zo hard,’ bijt ik Daan toe. Nina is Ads nichtje. Hij heeft haar op staande voet ontslagen omdat ze geld uit de kassa had gestolen. Haar excuus was dat ze het geld terug zou leggen zodra ze haar

salaris kreeg. Ze hebben het inmiddels uitgesproken en bijgelegd, maar nu ik hier werk, heeft Ad geen extra zaterdagkracht meer nodig. Ze werkte ook niet erg vlot, als ik mijn collega's mag geloven. Ik heb nooit met haar samengewerkt, maar ze komt hier regelmatig iets halen. Ze is niet erg spraakzaam, maar ze lijkt me wel aardig.

‘Hoi, Nina. Wat kan ik voor je klaarmaken?’ vraag ik haar.

Ze kijkt bedenkelijk naar de grote menukaart boven mijn hoofd. Ze staat pal voor Olaf, waardoor hij me niet langer kan zien.

‘Hai, Benthe. Een broodje gezond graag.’

‘Weet je het zeker, moppie? Onze patat is de lekkerste van Gelderland, dat weet je hè,’ lacht Ad naar zijn nichtje. Nina trekt een grimas.

Terwijl ik haar broodje klaarmaak, komt Daan vlak naast me staan.

‘Hou jij de kassa in de gaten, Benthe? Als je niet oplet, plundert ze hem,’ grinnikt hij. Ik hoop vurig dat Nina hem niet heeft gehoord en begin over een ander onderwerp.

‘Tot volgende week, Benthe!’ roept Olaf als hij de snackbar verlaat.

‘Tot volgende week, makker!’ brult Ad.

Ik kan het niet laten hem een boze blik toe te werpen.

‘Ik ook van jou, schat,’ zegt Ad jolig terwijl hij mij een duwtje geeft.

Ik overhandig Nina haar broodje. Ze bedankt me en gaat op de stoel zitten waar Olaf net de hele tijd zat.

‘Kun jij mij vanavond in de stad afzetten?’ vraag ik Ad.

‘Natuurlijk, kanjer. Ik ga zelf ook de stad in. Mijn vrouw heeft kaartjes voor de bios gereserveerd. Ik moet wel even langs huis om me om te kleden. Je snapt dat ik geen romantisch avondje kan hebben met een zweet- en snackbarlucht om me heen. Jij hebt genoeg aan een parfummetje, maar ik niet.’

‘Natuurlijk, helemaal goed,’ zeg ik. Ik kijk op mijn horloge. Over twee uur gaan we dicht. Ik heb zo’n zin in vanavond! Ik pak mijn telefoon om mijn vriendinnen te appen dat Ad me brengt. Dan zie ik dat ik een berichtje heb van Olaf.

18:00, Olaf

Je kunt me negeren, maar je kunt niet van mij ontsnappen.

Ik wil jou begeren, en jij zult weer toehappen. XXX

HOOFDSTUK 3

*Z*e zit continu in mijn hoofd. Meer dan de bedoeling was. Ik denk alleen nog maar aan haar. Benthe beheerst mijn leven. Ik adem Benthe.

Ik sta voor de spiegel. Een grijns vormt zich om mijn lippen. Wat houd ik hier toch van!

Al had ik graag gezien dat het anders ging. Ze had mijn leven kunnen veranderen. Maar dat doet ze nu ook. Ik pas me volledig aan aan de situatie die zij creëert. Ik ben vaak genoeg genegeerd. Dat laat ik nu niet nog eens gebeuren.

Ik gniffel. Ze moest eens weten wat haar te wachten staat.

Alleen 'wanneer' is de grote vraag...

Eigenlijk vind ik het wel leuk zoals ik nu bezig ben. Het geeft me energie. Als je zo veel kopzorgen hebt als ik, vormt dit een fijne afleiding.

Ik voel me als herboren. Maar dit kan niet voor altijd zo door blijven gaan.

Verveeld loop ik door de kamer. Ik gaap. Als ik vanavond vroeg naar

bed ga, dan is het eerder morgen. Hoe eerder het morgen is, hoe beter.

Op zondagmiddag heeft ze namelijk paardrijles. Met goed weer gaan ze vaak met het hele zootje buiten rijden. Gelukkig is er morgen veel regen voorspeld. Ik wil dan namelijk weer bij haar op de manege gaan kijken. Daar verheug ik me op. Ze beweegt sierlijk op die beesten. In gedachten zie ik haar voor me. Paard in draf. Benthes heupen omhoog en omlaag in eenzelfde ritme. Haar voeten die het beest aansporen sneller te gaan. Handen losjes om de teugels. Haar vlechtjes die na elke beweging soepeltjes op haar rug vallen. Een warme glimlach op haar gezicht. Heel rustgevend...

Ik houd haar al een tijdje in de gaten. Ik vind dat spannend, omdat ik weet dat zij niks weet. Misschien moet ik ook op paardrijles. Dan kunnen we samen rijden. Met z'n tweetjes het bos in gaan.

Nee, dat wil ze toch niet. Benthe weet altijd donders goed wat ze wil. Dat is op zich een goede karaktereigenschap.

Benthe is mooi, Benthe is vriendelijk, Benthe is behulpzaam, Benthe is slim. Benthe heeft alles. Ze is perfect.

HOOFDSTUK 4

Ad zet het alarm aan en dan gaan we naar buiten. Ik adem gulzig de frisse lucht in. Heerlijk na een avondje boven de friteusebakken gestaan te hebben. Al heb ik nu wel heel veel zin in een kaassoufflé of een kroket.

‘Tot morgen, Ad! Zie je volgende week, Benthe!’ roept Daan als hij voorbijfietst. Ad en ik zeggen hem gedag en stappen in de auto.

Ik heb net mijn nieuwe topje aangetrokken en dat prikt een beetje achter mijn nek. Volgens mij heb ik het kaartje niet goed weggeknipt.

‘We gaan eerst even langs mijn huis. Ben jij dan nog op tijd voor je afspraak, Benthe?’

‘Jawel hoor. Ik app mijn vriendinnen tien minuten van tevoren.’

‘Okidoki. Het liefst zou ik zo nog even onder de douche springen. Wat een avond!’

Ad doelt niet op de friteuselucht maar op zijn gezweet. Soms is de achterkant van zijn shirt drijfnat. Dat is de reden dat hij altijd een zwart shirt draagt.

De blower blaast vol in mijn gezicht. Ik richt hem omhoog. De ledere-
ren bekleding gloeit dankzij de stoelverwarming. Heerlijk. Ad heeft
een fijne auto met veel luxe snufjes.

Naast de snackbar heeft hij nog wat bedrijven. Voornamelijk hore-
ca. In de andere zaken is hij zelf niet vaak aanwezig.

‘Hoe gaat het op school?’ vraagt Ad.

‘Goed. Ik heb het erg naar mijn zin. We hebben wel veel huiswerk,’
klaag ik.

‘Ha, huiswerk! Geniet er maar van, meisje. Over een aantal jaar
moet je elke dag werken en dan verlang je terug naar je schooltijd. Rij
je eigenlijk nog steeds elke zondag paard?’

‘Jazeker! Morgen weer. Daar verheug ik me altijd enorm op. Heb jij
wel eens paardgereden?’

‘Nee, ik heb daar niks mee. Geef mij maar een mooie wagen waar
ik in kan rijden,’ gniffelt Ad.

We rijden via de hoofdstraat het dorp uit. In het bos zet Ad zijn
grote lichten aan.

‘Ken je de weg hier niet?’ grinnik ik.

‘Als mijn broekzak, maar er kan altijd wild oversteken. Ik heb eens
een hert aangereden. Dat wil je niet meemaken.’

Het idee alleen al bezorgt me een rilling over mijn rug.

‘Het leek wel een horrorfilm. Wat een bloedbad was dat,’ gruwelt
Ad. De weg wordt aan beide kanten omgeven door bossen. We pas-
seren een fietser zonder licht. Ad vervloekt hem. ‘Hij had wel onder
mijn auto kunnen liggen! Dan ben je nog verder van huis.’

Na een korte tijd rijdt hij zijn oprit op en parkeert de auto vlak voor
de deur. Het erf is sfeervol verlicht. De witte grindsteentjes lijken wel

kleine lampjes. Een dikke klimop bedekt de hele muur aan de voorzijde.

‘Ik ben zo klaar. Kom je mee naar binnen?’

‘Ik wacht hier wel even,’ mompel ik.

‘Echt? Binnen is het gezelliger, hoor. We hebben een enorme hoekbank.’

‘Nee hoor. Ik zit hier goed.’

Ad stapt uit en loopt met grote passen richting het huis. Hij heeft de motor laten draaien, zodat het lekker warm blijft. Ik pak een sjaaltje uit mijn handtas en knoop het om mijn hoofd. Mijn oorbellen wissel ik om voor een ander paar. Dan zoek ik een andere radiozender en pak mijn telefoon om Lara en Denise te appen. Vervolgens check ik mijn Instagram. Voor ik het weet gaat het portier alweer open.

‘Was dat snel of was dat snel?’ lacht Ad.

‘Dat was echt heel snel. Rijdt je vrouw niet met ons mee naar de stad?’

‘Zij is er al met haar vriendinnen. De mannen sluiten later aan. Wij moeten eerst het geld verdienen dat zij uitgeven.’ Ad moet hard lachen om zijn eigen opmerking.

We rijden achteruit weer het bospad op. Top 40-muziek galmt door de boxen. We zingen allebei mee. Het klinkt onwijs vals. Ad beweegt als een houten klaas op de muziek. Het ziet er erg komisch uit.

Als we de stad in rijden, ben ik helemaal in de stemming. Ik zie mijn vriendinnen al op me wachten voor onze favoriete kroeg. Ad zegt ons gedag en gaat er dan met gierende banden vandoor.

‘Dit is mijn lievelingsnummer!’ Lara gaat helemaal los op het nieuwste

nummer van Davina Michelle. Ze bestudeert altijd videoclipps en live-optredens van popsterren en doet die vervolgens perfect na. Ze is sowieso een goede danseres. Ze zit op salsa- en buikdansen.

‘Ik moet zo wel gaan!’ roept Denise boven de muziek uit. Lara hoort Denise niet eens. Ze schuifelt dichterbij een jongen toe die net binnenkomt. Het lijkt alsof ze elkaar kennen. Hij komt mij ook bekend voor. Zijn vrienden mogen er, net als hij, wel wezen. Denise port me in mijn zij en gebaart me met haar mee te lopen. Ik wil Lara meeneemen, maar ze trekt zich los als ik haar hand vastpak. Ze begint sexy tegen de jongen aan te dansen. Ik laat haar maar eventjes.

‘Zullen we nog snel één colaatje delen? Ik heb onwijs veel dorst en we moeten toch even op Lara wachten,’ hijgt Denise bij de bar.

‘Nee, dank je. Ik heb genoeg gehad.’ We strijken neer op twee barkrukken. Denise wenkt een barman.

‘Dames, mag ik jullie voorstellen?’ Lara staat met een big smile achter ons, met in haar kielzog drie jongens. Eentje stelt ze voor als haar salsadanspartner Boris: degene met wie ze net stond te dansen. Daar herken ik hem dus van. Ze heeft me wel eens een foto laten zien. Denise begint gezellig met de blonde jongen te babbelen. De achterste wendt zich tot mij.

‘Simon, aangenaam.’ Hij steekt zijn hand naar me uit. Hij draagt een zwarte trui met lange mouwen, terwijl ik bijna kapotga van de hitte in mijn shirtje.

‘Benthe. Hoi.’ Hij geeft me een stevige hand en bekijkt me van top tot teen. Lara zei vanmiddag dat ze deze groep jongens zou optrommelen. Ik was het eigenlijk al vergeten, maar ze heeft het nog gedaan ook. Dat vind ik zo leuk aan Lara: ze doet altijd wat ze zegt.

‘Wil je misschien wat te drinken?’

‘Nee, dank je. Wij gaan zo.’

‘De avond begint net!’ Simon kijkt geamuseerd in mijn richting. Hij trekt een wenkbrauw omhoog en krijgt een brede glimlach op zijn gezicht. Hij komt dichterbij me staan en legt zijn hand op mijn been.

‘Voor ons eindigt die zo,’ zeg ik. Hij heeft mooie groene ogen.

‘Wat zeg je?’ Hij komt nog dichterbij. Ik kan zijn kruidige parfum ruiken en voel zijn adem in mijn nek.

‘Ik zeg dat we zo moeten gaan.’

‘Dat zei je inderdaad al. Doodzonde.’ Ik word verlegen van zijn blik. ‘Mooie ring,’ zegt hij dan. Hij kijkt naar mijn handen die in mijn schoot liggen.

‘Welke van de veertien?’ lach ik.

‘Die met die blauwe edelsteen.’

Ik bedank hem voor het compliment. Het is inderdaad een mooie ring. Die kreeg ik een paar jaar geleden van mijn ouders en broer voor mijn verjaardag.

‘Ga je mee, Benthe? Het is al kwart voor een. Mijn ouders vermoorden me als ik te laat kom!’ Denise trekt me zowat van mijn barkruk. Ik neem snel afscheid van Simon. Hij geeft me drie zoenen. Zijn baardje prikt in mijn wang. Hij vraagt of hij mijn telefoonnummer mag. Snel noem ik mijn nummer op. Als we met z’n drietjes buiten staan heb ik al een berichtje van hem.

00:48, Simon

Nu snap ik wat ze met ‘kort, maar krachtig’ bedoelen ;)

Jammer dat je alweer weg moest. Slaap lekker. X Simon